

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 14 septembrie 2023

Completul constituit din:

PREȘEDINTE – (...) - judecător

Judecător – (...)

Grefier – (...)

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de reclamantii (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din 15 martie 2023 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I civilă în dosarul civil nr. (...), având ca obiect „pretenții”.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, se constată lipsa apelanților reclamanti (...), precum și a intimaților părții Ministerul Public-Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

Cu participarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Procedura de citare cu părțile legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, precum și împrejurarea că prezenta cauză a fost repusă pe rol în vederea punerii în discuția părților a necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art.6 lit. b și lit. c din Legea nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată, se poate ține de cont de majorările salariale acordate prin hotărâri judecătorești definitive, altor salariați care prestează aceeași activitate, în cadrul aceluiași instituții sau autorități publice”, după care:

Luând act de împrejurarea că apelanții au solicitat judecarea în lipsă, din analiza actelor și lucrărilor dosarului, instanța constată că prezenta cauză a fost repusă pe rol pentru a se pune în discuția părților, din oficiu, necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art.6 lit. b și lit. c din Legea nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată se poate ține de cont de majorările salariale acordate prin hotărâri judecătorești definitive altor salariați, care prestează aceeași activitate în cadrul aceluiași instituții sau autorități publice”.

Totodată, constată că părțile au fost citate cu această mențiune, însă nu au înțeles să formuleze un punct de vedere cu privire la acest aspect.

Ca atare, constatând că nu sunt motive de amânare a cauzei și cauza în stare de judecată, fiind incidente prevederile art. 223 alin. 3 teza finală și art. 411 alin. 1 pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, față de actele și lucrările dosarului, instanța reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art.396 alin.1 Cod de procedură civilă va amâna pronunțarea, sens în care,

DISPUNE:

Amână pronunțarea asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept arătate, la data de 26 septembrie 2023.

În temeiul art. 396 alin.2 Cod de procedură civilă pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 septembrie 2023.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

(...) 18 Septembrie 2023

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 26 septembrie 2023

Completul constituit din:

PREȘEDINTE – (...) - judecător

Judecător – (...)

Grefier – (...)

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra apelului declarat de reclamantii (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din 15 martie 2023 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I civilă în dosarul civil nr. (...), având ca obiect „pretenții”.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în cadrul ședinței de judecată din 14.09.2023, în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea dată, când părțile au lipsit.

Instanța, având în vedere actele și lucrările dosarului, precum și faptul că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă în temeiul art. 223 alin. 3 teza finală și art. 411 alin. 1 pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă,

În vederea deliberării asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art.6 lit. b și lit. c din Legea nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată, se poate ține de cont de majorările salariale acordate prin hotărâri judecătorești definitive, altor salariați care prestează aceeași activitate, în cadrul aceluiași instituții sau autorități publice”, în temeiul prevederilor art.396 alin.1 din Codul de procedură civilă a amânat pronunțarea pentru astăzi, 26.09.2023, când a dispus următoarele:

CURTEA,

1. În urma deliberării, în conformitate cu prevederile art.519 Cod pr. civ., constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție, având în vedere următoarele motive:

1. Prezentul complet de judecată este constituit la nivelul unei curți de apel și este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel);
2. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor art.6 lit. b și c din L. nr.153/2017, depinde soluționare pe fond a cauzei.

Astfel, obiectul cererii de chemare în judecată cu care a fost investită instanța de fond se referă la recunoașterea stării de discriminare din punct de vedere salarial a reclamantilor în raport cu personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T. și pe cale de consecință, să se dispună obligarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești la recalcularea indemnizației de încadrare brute lunare și a celorlalte drepturi aferente salariilor individuale ale fiecăruia dintre reclamantii, având în vedere funcția deținută, conform prevederilor Legii nr.71/2015 și a OUG nr.20/2016 începând cu data intrării în vigoare a OUG nr.27/2006 (01.08.2016) și în continuare și după intrarea în vigoare a Legii nr.153/2017, cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare corespunzător avut în vedere la calculul indemnizațiilor de încadrare brute lunar și a celorlalte drepturi salariale aferente ale personalului auxiliar de specialitate și conex din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T, așa cum au fost prevăzute de OUG nr.27/2006.

3. Problema de drept enunțată este nouă și asupra acesteia ICCJ nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

După cum s-a subliniat în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări, chiar dacă nu recent intrate în vigoare, dacă instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la

nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate (Decizia HP nr.80/2017).

În speță, nu este vorba de un act normativ intrat recent în vigoare, dar elementul de noutate este reprezentat de pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a Deciziei nr.13/2023, prin care s-a statuat că dreptul reglementat de art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o „funcție similară” cu a acestora, astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017.

Anterior pronunțării deciziei menționate, în practica instanțelor de judecată s-a conturat ideea că sunt admisibile acțiunile în justiție prin intermediul cărora se solicită egalizarea indemnizațiilor la nivelul maxim aflat în plată, prin raportare la majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, invocându-se ca argument cele statuate prin intermediul Deciziei nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016.

Ulterior, unele instanțe de judecată, întemeindu-se pe considerentele reținute de instanța supremă prin Decizia nr.13/2023, au apreciat că dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și-au încetat aplicabilitatea odată cu intrarea în vigoare a noi Legii-cadru a salarizării nr. 153/2017, iar principiul nediscriminării poate fi invocat numai de către salariații care prestează o activitate identică și îndeplinesc aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, cu salariatul care a beneficiat de majorarea stabilită anterior printr-o hotărâre judecătorească.

4. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. Expunerea succintă a procesului.

Obiectul cererii de chemare în judecată l-a constituit recunoașterea stării de discriminare din punct de vedere salarial a reclamanților în raport cu personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T. și pe cale de consecință să se dispună obligarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești la recalcularea indemnizației de încadrare brute lunare și a celorlalte drepturi aferente salariilor individuale ale fiecăruia dintre reclamanți, având în vedere funcția deținută, conform prevederilor Legii nr.71/2015 și a OUG nr.20/2016 începând cu data intrării în vigoare a OUG nr.27/2006 (01.08.2016) și în continuare și după intrarea în vigoare a Legii nr.153/2017, cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare corespunzător avut în vedere la calculul indemnizațiilor de încadrare brute lunar și a celorlalte drepturi salariale aferente ale personalului auxiliar de specialitate și conex din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T, așa cum au fost prevăzute de OUG nr.27/2006; repararea prejudiciului produs prin neaplicarea dispozițiilor legale mai sus arătate prin acțiunea pârâților până la data încetării stării de discriminare, prejudiciu constând în plata diferenței dintre indemnizația de încadrare calculată potrivit modalității de calcul arătată la pct.1 și indemnizația de încadrare plătită efectiv (inclusiv după intrarea în vigoare a Legii cadru de salarizare nr.153/2017) de la data nașterii/recunoașterii dreptului (01.08.2016) și până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare, prejudiciu creat prin neacordarea drepturilor de care ar fi trebuit să beneficieze; obligarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești la plata în favoarea reclamanților a diferențelor de drepturi salariale rezultate din recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente, având în vedere funcția deținută, prin raportare la nivelul indemnizației personalului auxiliar și conex din cadrul D.N.A. și

D.I.I.C.O.T., pentru perioada efectiv lucrată, începând cu data de 01.08.2016 și în continuare, până la încetarea condițiilor legale de acordare; actualizarea sumelor stabilite mai sus cu indicele de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică și prin aplicarea dobânzii legale penalizatoare pentru executarea cu întârziere a acestor obligații de plată privind diferențele de drepturi salariale, calculate începând cu data scadenței plății sumelor ce ar fi trebuit să fie achitate reclamanților până la plata efectivă a sumelor cuvenite solicitate anterior.

Tribunalul Brașov, prin Sentința civilă nr. (...) din data de 15.03.2023, a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, invocată de către acest pârât prin întâmpinare, a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 29.07.2019 invocată de către pârâtul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, prin întâmpinare și a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanți.

În considerentele acestei hotărâri s-a reținut în esență, referitor la chestiunea ce formează obiectul prezentei solicitări, ca trebuie analizată aplicabilitatea prevederilor art. 17 alin 5 din Anexa V – Justiție din Legea nr. 153/2017 în cazul reclamanților, respectiv dacă aceștia sunt beneficiari ai majorării de 10% iar în caz contrar, dacă această situație constituie o discriminare a reclamanților în raport cu categoriile invocate.

S-a susținut că aceste prevederi legale stabilesc modul de calcul al salariilor de bază pentru personalul auxiliar de specialitate iar în funcție de locul în care își desfășoară activitatea, respectiv la judecătoria, judecătoria din localități reședințe de județ, tribunale, etc. sau parchete de pe lângă acestea se stabilește o majorare procentuală. Astfel, de exemplu, pentru personalul auxiliar de specialitate care își desfășoară activitatea la tribunale se prevede o majorare a salariului de bază cu 5%, pentru cel care își desfășoară activitatea la curțile de apel o majorare a salariului de bază cu 7,5% iar pentru cel care își desfășoară activitatea la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Direcția Națională Anticorupție și de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prevede o majorare a salariului de bază de 10%.

Aceste prevederi, ale ultimelor aliniate ale articolului sunt o aplicare a principiului prevăzut chiar de primul aliniat, principiu conform căruia salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea „se stabilesc pe grade sau trepte profesionale, în raport cu funcția deținută, cu nivelul studiilor, cu vechimea în specialitate, precum și cu nivelul instanței sau al parchetului, după caz”.

O majorare cu 10% a salariilor de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul tuturor instanțelor și parchetelor de pe lângă aceste instanțe, inclusiv din judecătoriile care nu sunt din localitățile reședință de județ, cum e cazul reclamanților din cauza pendinte, ar constitui o încălcare a principiului arătat mai sus, lăsând fără efecte întreg articolul. Dacă legiuitorul ar fi dorit o salarizare egală pentru tot personalul auxiliar de specialitate n-ar fi prevăzut nici criteriile de stabilire a salariului, inclusiv în funcție de nivelul instanței sau parchetului, și nici majorările salariului brut pentru personalul din cadrul instanțelor superioare prin aliniatele 3-5 ale articolului.

Prevederile art. 17 alin. 5 din Anexa V a Legii nr. 153/2017 se aplică strict categoriilor menționate în cuprinsul său, respectiv personalului auxiliar de specialitate și conex care își desfășoară activitatea la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Direcția Națională Anticorupție și de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

Aliniatul 2 din același articol prevede în mod expres, clar și fără echivoc, că salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătoriilor și al parchetelor de pe lângă acestea, cum este cazul reclamanților din prezenta cauză, „sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III” fără ca acestora să se adauge altă majorare.

O eventuală admitere a acțiunii formulate de reclamanți ar produce o veritabilă modificare a sistemului de salarizare a personalului auxiliar de specialitate, prin anularea unor criterii prevăzute de lege, deși această prerogativă aparține exclusiv puterii legislative. Se opun unui astfel de rezultat Deciziile nr. 818, nr. 819, nr. 820 și nr. 821 din 03.07.2008, publicate în

Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008, prin care Curtea Constituțională a admis excepțiile de neconstituționalitate invocate de Ministerul Justiției și a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. 3 și art. 27 alin. 1 din O.G nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Analizând pretinsa stare de discriminare în care s-ar afla reclamantul în comparație cu personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul DNA și DIICOT, tribunalul a apreciat că nu este întemeiată această susținere.

Potrivit art. 2 din Ordonanța nr. 137/2000 *"prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice"*.

Stabilirea de către legiuitor a unor criterii de majorări salariale în funcție de tipul/nivelul instanței sau parchetului de pe lângă aceste instanțe la care își desfășoară activitatea o anumită persoană, nu poate constitui o discriminare atât timp cât nu este incident niciunul dintre criteriile de discriminare arătate mai sus iar diferențierea a fost stabilită în considerarea unor situații obiectiv diferite în care se află diferite categorii de personal. Este reală susținerea reclamantilor că jurisprudența Curții Constituționale a stabilit că principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care nu sunt diferite dar situația reclamantilor și a celor cărora li se adresează aliniatul 5 din art. 17 al Anexei V a Legii nr. 153/2017 nu este identică ci diferită: reclamantul își desfășoară activitatea la un parchet de pe lângă o instanță aflată la alt nivel față de cele menționate în cuprinsul aliniatului.

Nici argumentele aduse de reclamant, atât prin cererea de chemare în judecată privind existența unor hotărâri judecătorești prin care au fost admise cereri similare cu cele formulate în cauza pendinte nu sunt întemeiate.

Chiar în situația constatării existenței unei discriminări a reclamantilor ca urmare a neaplicării prevederilor art. 17 alin. 5 din Anexa V a Legii nr. 153/2017 întregului personal auxiliar de specialitate, indiferent de gradul instanței/parchetului în care își desfășoară activitatea, instanța (judecătorească) nu are competența *"să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative"*, astfel cum a constatat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 812 din 03.07.2008.

Existența unor majorări ale salariilor de bază ale personalului auxiliar care își desfășurau activitatea la instanțe precum Înalta Curte de Casație și Justiție sau Parchetul de pe lângă această instanță, invocate de reclamant, în legislația anterioară Legii 153/2017 și existența unor diferențe de salarizare în funcție de nivelul instanței la care este încadrat personalul, nu constituie un argument pentru invocarea unei discriminări sau a unei greșite interpretări a legii de către ordonatorul de credite care asigură salarizarea reclamantilor ci subliniază dorința legislativului de a diferenția salarizarea în funcție de nivelul parchetelor.

Constatănd că reclamantul nu își desfășoară activitatea la parchetele menționate de art. 17 alin. 5 Anexa V din Legea nr. 153/2017 și astfel prevederile acestui aliniat nu se aplică în cazul lor și că nu există o discriminare a reclamantilor în raport cu personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul DNA sau DIICOT, tribunalul a respins cererea de chemare în judecată formulată.

Împotriva acestei soluții au formulat apel reclamantul, susținând aplicarea principiului nediscriminării și arătând că au făcut dovada că există colegi grefieri cărora li se calculează salariul de bază prin raportare la salariul de bază al grefierilor din cadrul DNA, DIICOT, deși nu își desfășoară activitatea în cadrul acestor instituții.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

Părțile nu și-au exprimat un punct de vedere cu privire la dezlegarea acestei probleme de drept.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată.

1. Redarea normei de drept interne ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Legea nr.153/2017

Art. 6 alin.1 lit. b și lit. c

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală.

2. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

Prin Decizia civilă nr. (...) din 08.06.2023 a Curții de Apel Brașov, pronunțată în dosarul nr. (...), a fost respins apelul declarat de reclamantii (...) împotriva sentinței civile nr. (...)/08.12.2022 a Tribunalului Brașov în contradictoriu cu intimații Ministerul Public-Parchetul de pe lângă ICCJ, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, Parchetul de pe lângă Tribunalul Dâmbovița ca neîntemeiat.

De asemenea, prin Decizia civilă nr. (...) din 24.05.2023 a Curții de Apel Brașov, pronunțată în dosarul nr. (...), a fost respins ca nefondat apelul declarat de apelanții (...), împotriva sentinței civile nr. (...) din 8 decembrie 2022, pronunțată de Tribunalul Brașov -Secția I Civilă, pe care a păstrat-o.

3. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:

Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, admitând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, instanța de contencios constituțional a reținut următoarele:

” 21. (...) prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 (care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv magistraților), s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că o parte dintre magistrații și personalul asimilat, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (în temeiul Codului de procedură civilă din 1865) sau definitive (în temeiul Codului de procedură civilă), prin care le-au fost recunoscute majorări salariale, în timp ce alții nu obținuseră asemenea hotărâri judecătorești. Astfel, urmarea intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 este aceea că, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, indemnizația de încadrare a magistraților și a personalului asimilat este aceeași, stabilită la nivel maxim. (...)

22. (...) prin dispozițiile de lege criticate, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, legiuitorul a stabilit că, la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

25. (...) norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare. (...)

28. (...) dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

29. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil – salariul de bază/indemnizația de încadrare – trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

30. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în Preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. (...)

31. (...) Curtea constată că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile

în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.”

Prin Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, s-a stabilit că: „În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”

De asemenea, prin Decizia nr.13/2023 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că dreptul reglementat de art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004 are natura juridică a indemnizației de încadrare brute lunare pentru procurorii care și-au desfășurat activitatea în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, iar garanțiile principiului nediscriminării și ale principiului egalității, prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, pot fi invocate doar de către magistrații care ocupau o „funcție similară” cu a acestora, astfel cum este definită la art. 7 lit. g) din același act normativ coroborat cu art. 8 din secțiunea a 2-a capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017.

4. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Din punctul de vedere al completului de judecată, dispozițiile legale invocate ar trebui interpretate în sensul că la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată, se poate ține de cont de majorările salariale acordate prin hotărâri judecătorești definitive, altor salariați care prestează aceeași activitate, în cadrul aceluiași instituții sau autorități publice.

Astfel, este adevărat că în cuprinsul Deciziei nr. 15 din 28 iunie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, s-a apreciat că „principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, stabilit prin lege sau prin hotărâri judecătorești, astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, nu poate fi preluat mutatis mutandis în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește „prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală” (parag. 86).

Acest aspect a fost însă analizat și în cuprinsul Deciziei nr.13/2023, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța supremă menționând că „dezlegările instanței de contencios constituțional din cuprinsul Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent de normele de la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării cu salariul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală)” (parag. 145).

Așadar, chiar dacă Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 a fost pronunțată cu referire la acte normative care nu mai sunt în prezent aplicabile, totuși

considerentele instanței de contencios constituțional rămân valabile, în măsura în care prevederile art.6 lit. b și lit. c din L. nr.153/2017 conțin dispoziții similare cu cele interpretate anterior.

Referitor la incidența în cadrul prezentului litigiu a celor statuate de către instanța supremă prin intermediul Deciziei nr.13/2023, trebuie subliniat faptul că instanța supremă s-a pronunțat numai în limitele în care a fost sesizată de instanța de trimitere, respectiv cu privire la chestiunea de drept de a cărei lămurire depindea soluționarea pe fond a cauzei în care s-a formulat solicitarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Astfel, s-a reținut că reclamanții din acel litigiu au solicitat aplicarea dispozițiilor art. 88² din Legea nr. 304/2004, susținând că acordarea și plata sumelor în discuție exclusiv procurorilor numiți în cadrul S.I.I.J. reprezintă o situație profund inechitabilă față de alți magistrați numiți, care nu beneficiază de drepturile magistraților detașați, ca această categorie de procurori, în favoarea căreia legiuitorul a prevăzut beneficiul drepturilor procurorilor detașați, deși potrivit art. 88² alin. (2) din Legea nr. 304/2004 este interzisă delegarea sau detașarea de procurori în cadrul S.I.I.J.

Prin intermediul acțiunii ce formează obiectul prezentului litigiu, reclamanții au invocat faptul că există deja grefieri, cărora li se calculează salariul de bază prin raportare la salariul de bază al grefierilor din cadrul DNA și DIICOT, deși nu își desfășoară activitatea în cadrul acestor instituții, însă acest drept a fost recunoscut în urma pronunțării unor hotărâri judecătorești în acest sens.

După cum s-a subliniat de către instanța supremă prin intermediul Deciziei în interesul legii nr.11/2020, pot exista două tipuri de acțiuni întemeiate pe principiul egalizării și nediscriminării: o acțiune prin care reclamanții se compară în mod direct cu beneficiarii unei norme legale, respectiv procurorii DNA/DIICOT pentru coeficientul 19, chestiune care a format obiectul deciziei în interesul legii menționate și o altă acțiune, prin care reclamanții se compară cu alți salariați care au aceeași funcție și care, la rândul lor, au obținut prin hotărâre judecătorească (într-o acțiune de primul tip) drepturi pe care legiuitorul nu le-a prevăzut în mod expres în favoarea lor.

Se mai menționează în cuprinsul aceleiași decizii în interesul legii, că „prin hotărârile judecătorești din prima orientare jurisprudențială nu s-a tranșat dacă reclamanții judecători sunt îndreptățiți la beneficiul salarial prevăzut de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T., precum în cazul hotărârilor din cea de-a doua orientare, ci s-a făcut doar aplicarea prevederilor legale referitoare la egalizarea indemnizației de încadrare sau a salariului de bază la nivelul celui maxim aflat în plată din cadrul instituției în care își desfășoară activitatea”.

De asemenea, se mai subliniază de către instanța supremă că „argumentul nediscriminării a fost avut în vedere în hotărârile din prima orientare jurisprudențială pentru asigurarea egalizării salariale în interiorul profesiei, respectiv între judecători. În timp ce în hotărârile din cea de-a doua orientare jurisprudențială a fost invocat în legătură directă cu coeficienții de multiplicare 19,00-23,00 prevăzuți de dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, comparându-se statutul salarial al judecătorilor reclamanți cu cel al procurorilor din cadrul D.N.A. și D.I.I.C.O.T.”

În consecință, în cuprinsul Deciziei nr.13/2023 s-a menționat că „este necesar să se constate că salariații care tind să demonstreze discriminarea și, consecutiv, asigurarea unui tratament salarial egal:

(i) ocupă o funcție de același fel în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice cu salariatul căruia legiuitorul i-a asigurat un tratament salarial preferențial;

(ii) respectiva funcție să implice aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate cu cel care ocupă funcția ce constituie reperul de comparație.” (parag. 152).

În acest context, instanța supremă a luat ca reper de comparație procurorii care au funcționat în cadrul S.I.I.J., întrucât în cadrul acțiunii introductive de instanță s-a invocat o discriminare directă, adică între judecători și procurorii care funcționau în cadru unității respective.

În schimb, prezentul litigiu are ca obiect un alt tip de acțiune, respectiv cel prin intermediul căreia se invocă discriminarea față de alte categorii de personal auxiliar, cărora li s-a recunoscut această majorare a salariului de bază prin intermediul unor hotărâri judecătorești definitive.

Prin urmare, reperul de comparație nu ar trebui să-l constituie în speță personalul auxiliar care funcționează în cadrul DNA/DIICOT, ci categoriile de personal cărora li s-a recunoscut deja dreptul de a beneficia de această majorare salarială prin intermediul unei hotărâri judecătorești și care îndeplinesc o funcție similară cu cea a reclamantilor.

După cum a subliniat și instanța supremă în cuprinsul Deciziei nr.13/2023, „în contextul Legii-cadru nr. 153/2017, principiul nediscriminării înseamnă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, iar principiul egalității înseamnă asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă de valoare egală.” (parag. 148)

Or aceste principii ar fi golite de conținut dacă s-ar admite ca unii salariați, care desfășoară o activitate în condiții identice cu a reclamantilor din prezentul litigiu, să beneficieze de o majorare salarială recunoscută prin hotărâre judecătorească, în timp ce în cazul reclamantilor, să li se refuze dreptul de a primi aceeași majorare a salariului de bază.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea prevederilor art.6 lit. b și lit. c din Legea nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată, se poate ține de cont de majorările salariale acordate prin hotărâri judecătorești definitive, altor salariați care prestează aceeași activitate, în cadrul acelorași instituții sau autorități publice.”

Dispune înaintarea prezentei încheieri, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul: copia cererii introductive de instanță, a Sentinței civile nr. (...) din data de 15.03.2023 a Tribunalului Brașov și a cererii de apel formulată de către reclamantii.

Suspendă judecata apelului declarat în cauză până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept, conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința din data de 26.09.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

Red. (...)/27.09.2023
Tehnored. (...)/27.09.2023